

ROMÁN

AL
press

edice
KIOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

DÍVČÍ VÁLKA

NĚKDY MUSÍ SRDCE USTOUPIT VYŠŠÍM ZÁJMŮM

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

DÍVČÍ VÁLKA

NĚKDY MUSÍ SRDCE USTOUPIT VYŠŠÍM ZÁJMŮM

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2017
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-508-8 (pdf)

PROLOG

L ežela před ním v tratolišti krve, z hrudi jí trčel šíp. Vladykovi připadalo, že všechno kolem zpomalilo, že ve dne upadl do spánku; to, co se právě stalo, přece nemůže být skutečnost.

Jenomže je.

A on se musí probrat, musí něco udělat!

„Ustupte, okamžitě ustupte od mé ženy!“ křikl na všechny, kteří se k dívce vrhli, rychle seskočil z koně a přiklekl k manželčině tělu. Její bělostná pokožka jako by zesedivěla a zprůsvitněla. Ale ona jistě neumře. Přes svou křehkost nikdy nepůsobila dojem, že by smrt mohla být tak troufalá, aby si přišla právě pro ni. Vladyka ani nevěděl proč, ale vždycky o manželce přemýšlel jako o ztělesnění neohroženosti. Nemusel se o ni bát. Nikdy.

A teď byl nepřítel a šílený strachem.

Má ji ztratit, když ji konečně získal? Když si konečně uvědomil, že ji miluje? Ano, navzdory tomu, že je svěhlavá a tvrdohlavá, on ji přesto...

Srdce vynechalo mladému válečníkovi tep.

O čem to přemýšlí? Teď, když mu žena umírá před očima a vrah je někde v davu kolem?

„Kdo to byl?“ zahřměl vedle něj kníže Přemysl. „Zavřete bránu, ať se odtud nikdo nedostane,“ přikázal ostře.

A zatímco vojáci vykonávali příkazy, krvavá skvrna na dívčíných šatech narůstala do obřích rozměrů.

„Ranhojiče! Hned!“ vykřikl vladyka jako smyslů zbavený. „Co tu všichni stojíte?“ obořil se na dav kolem. „Necháte tady mou paní umřít, nebo někdo přivede pomoc?“

Všichni byli jako ochromení.

Nikdo se ani nepohnul.

A přece...

Mezi ztuhlým davem si razil cestu k vladykovi malý mužiček.

„Můj pane,“ ozval se tenkým hlasem. „Já jsem ranhojič...“ Mužík se sklonil nad nehybné tělo. „Ale myslím, že urozené paní nepomůžu. Myslím, že je mrtvá.“

„Co to blábolíš, ty lotře,“ rozkřikl se vladyka. „Pojď sem a hned dělej svou práci!“

„Pane, já vím, že si přeješ, aby paní žila. I já bych si to přál. Ale podívej se sám,“ ukázal ranhojič na dívčin hrudník. „Rána mířila přímo na srdce.“

ČÁST PRVNÍ

1. KAPITOLA

692, HRADIŠTĚ BLÍŽEJOV

Vlasta ani nedutala. Stála v tmavé komoře, co sloužila v hradišti jako spižírna, a tiskla se ke zdi. Přála si stát se neviditelnou a také si přála, aby se neviditelnou stala maminka.

Ale to nešlo.

„Kde je?“ obořil se otec na matku, která stála přede dveřmi do spižírny, kam před chvílí Vlastu schovala, aby ji uchránila před trestem. „Ale co se ptám, jistě za těmi dveřmi. Proč by ses k nim jinak tak lepila? Tak co, uhodl jsem, Háto?“

Matka chvíli mlčela a pak nasadila plačtivý tón:

„Pane, prosím, ona je ještě dítě. Nemůže za to!“

Vlasta ve spíži zařala ruce v pěst. Když ji matka bránila před otcem, a stávalo se to často, vždy mluvila takhle pokorným naříkavým tónem – tónem, co Vlastě rval srdce. Jak to matku ponižuje!

„Pustila z ohrady všechny koně, Háto!“ soptil dál statný vladyka. „Nána pitomá! Ještě že mě bohové obdařili i synem, jinak bych se musel propadnout hanbou.“

„Ale Vlasta přece nevěděla, že utečou,“ pípla matka. „Nemá z toho rozum.“

„Že nemá rozum? Ale vždyť pořád tvrdíte, že ženské také umějí myslet!“

„Říkám ti, pane, že Vlasta je ještě dítě!“

„Takové dítě zas není, už z ní roste žena. A hloupá, jako celé ženské plemeno. To jenom kněžna Libuše vás všechny krmí žvásty o tom, že byste se snad mohly vyrovnat mužům! Pche!“

Vladyka se ostře zasmál.

„Právě kvůli naší kněžně by ses měl uklidnit, pane. Nelíbilo by se jí, co říkáš,“ odpověděla matka, ale hlas se jí třásl strachy; pokaždé, když se snažila vzdorovat, dopadlo to stejně – vladyka se rozčílil až ke zběsilosti.

„Co si to dovoluješ, ty courou?“ zahřměl i teď. „Kněžnu mi nepřipomínej!“

Vlasta mezerou v rozeschlých dřevěných dveřích viděla, jak se otec napřáhl a uhodil matku takovou silou, že se ihned zhroutila k zemi. Ještě do ní několikrát kopl a se skřípěním zubů se otočil ke spižárně.

Vlasta věděla, že není úniku. Nebylo to poprvé, kdy si vladyka vybil zlost na manželce a potom na dceři.

Zoufale se rozhlédla po temné spíži. V šeru viděla jen obrysy surovin, které sem ukládali. Prsty přejížděla po předmětech v polici, až po hmatu našla velký dřevěný plát, na kterém bylo položené maso. Srdce se jí rozbušilo, protože věděla, že je u cíle. Jela rukou dál a konečně nahmatala to, v co doufala – sevřela prsty kolem rukojeti velkého nože a pomalu ho vytáhla z pečínky.

Teď byla připravená.

Cítila, že ji do ruky chytá křeč od toho, jak pevně svírala zbraň v dlani. Přehodila si nůž do druhé ruky a čekala.

Otec šel najisto. Prudce rozrazil dveře a zahřměl:

„Tady jsi! Tak polez ven!“

„Nech mě, pane. Prosím,“ procedila Vlasta skrz zuby.

Znělo to jako varování, jako by dávala otci šanci, ale on nebyl schopný vidět nebezpečí. Vší silou se napřáhl, aby dceru udeřil, a posupně se zasmál:

„Kdepak, teď jsi na řadě ty! Ty... ty... Vzteklé mrňavé hádě!“

Vlasta napřáhla ruku s nožem směrem k otci a tiše zopakovala:

„Říkám ti, nech mě na pokoji, pane.“

„Bohové!“ prskl vladyka. „Další ženská! Jenomže tahle je drzá a ohání se nožem! Ovšem zabeďněná je stejně jako jiné. Myslí si, že mi může ublížit! Mně!“

Uhodil se do hrudi a celý brunátný dál soptil:

„Mně! Silnému muži!“

Udělal krok směrem k Vlastě.

„Tak pojď! Bodni! A miř dobře! Víš přece, kde mám srdce!“

„Jistě, pane,“ řekla tiše Vlasta.

Dobře věděla, že otec má srdce uložené na pravé straně – chvástal se tím dost často. Felčar na to přišel po jednom vladykově střetu s divočákem, kdy ho právě nezvyklé umístění srdce zachránilo od jisté smrti. Vladyka se od té doby pro svou odchylku považoval za výjimečného.

Teď pyšně zakoulel očima.

„Tak pověz! Pověz, čím mě bohové milostivě obdařili, aby zmátli mé nepřátele! Aby –“

Vlasta stále držela nůž napřážený a skočila otci do řeči.

„Povím, pane. Povím ti, že nejspíš tě obdařili zbabělostí, když si tak troufáš na slabší. A taky ti povím, že žádné srdce nemáš!“

„Ty malá mrcho!“ vztekle zavyl vladyka a bezhlavě se k Vlastě vrhl.

Ona neuhnula – a nůž vjel vladykovi do břicha tak snadno, jako když zajede do másla.

„U Peruna,“ zašeptala Vlasta.

Vladyka hekl a zhroutil se na zem, stále však nespouštěl z dcery oči.

„Ty... ty...“ chrčel a jeho tělo se otrásalo křečovitými záchvěvy. Potom se mu oči zakalily a obrátily v sloup. Blížejevský vladyka vydechl naposledy. Poslední slovo, kterým se rozloučil se světem i s dcerou, znělo:

„Mrcho...“

Vlasta se dlouho nepohnula, jenom stočila pohled na nůž trčící otci z břicha. Necítila nic, vůbec nic – kromě zvláštního pocitu zadostiučinění.

Nakonec otce pomalu obešla a vykročila ze spížírny s myšlenkou, že jestli je nutné někomu pomoci, je to matka.

Paní Háta se právě probírala. Vlasta se k ní sklonila a šeptla:

„Maminko, jak se cítíš?“

„Co se stalo?“ Paní Háta se posadila a omámeně se rozhlédla: „Kde je otec? Neublížil ti?“

„Ne.“

„To je dobře.“

„A tobě, maminko, už taky nikdy neublíží,“ dodala Vlasta tichým tvrdým hlasem.

Necítila vinu, jenom úlevu. Bodnutí do břicha nikdo nevyléčí, to je smrtelný úraz a ví to přece každý. A otec si ho způsobil sám.

„Už nikdy,“ zopakovala tedy Vlasta a pomohla matce na nohy. „A teď tě ošetřím. Všechno zlé je už za námi, maminko...“ broukala konejšivě. „Už ti bude dobře. Už ti nikdy nikdo neublíží...“

Jenomže v tom se mýlila.

2. KAPITOLA

„Vlasto, okamžitě zahod' ten luk!“ Bratr Luka zatínal „pěsti a střídavě rudl a bledl vzteky.

„Zahodím ho, až tě zabiju, Luko.“ Vlasta se pevně rozkročila, aby získala lepší rovnováhu. Už pár chvil na bratra mířila a ruka se jí začala chvět od toho, jak dlouho napínala tětivu.

„Ty malá couro, okamžitě to zahod'!“ dál křičel bratr. „To je naposledy, co tě vyzývám.“

Ale ona neposlechla. Měla toho tyrana na mušce a byla velmi blízko tomu, že mu pošle šíp z luku přímo doprostřed srdce.

Toho dne našla matku opět zbitou. Krev jí stékala po skráních a na krku měla modřiny od toho, jak ji někdo škrtil.

Někdo.

Její vlastní syn.

Potatil se.

Vlasta si myslela, že všechno zlé je za nimi, ale po otcově smrti tu byl nový trapič a surovec – bratr Luka.

Nenáviděl Vlastu za to, že otce zabila, matku, že dceru bránila, a kněžnu Libuši za to, že dovolila, aby jim to prošlo. A protože kněžně se mstít nemohl, tak si vše vynahrádil na matce a sestře.

Vlastně dělal ještě horší věci než otec. Ale o tom věděla jenom Vlasta, a za nic na světě by o tom nikomu nepověděla...

Teď stále mířila na bratra a rozhodovala se, co provede dál.

Vtom se u brány objevil jezdec.

Vlastě klesla ruka. Poznala souseda, vladyku z Husína. Byl to veselý a vlídný muž – i teď se na ni zdálky smál a zvolal:

„Bratr tě cvičí v lukostřelbě, Vlasto?“

„Ano, pane,“ kývla, ale zrudla, a koutkem oka viděla, že rudne i Luka.

„Kde najdu vaši matku?“

„Ona je nemocná, pane,“ odpověděla Vlasta, vrhla zamračený pohled na Luku, a on začal couvat, jako by se chtěl před panem z Husína schovat.

„Nemocná?“ Vladyka přelétl pohledem z jednoho na druhého a začal cosi tušit. Když potom uviděl paní Hátu, ani se nemusel vyptávat, jak je možné, že je zase zbitá.

Znal poměry na Blížejevě, a když se vyšetřovala smrt blížejevského vladyky, právě on před kněžnou Libuší promluvil ve Vlastin prospěch.

I teď pochopil, co se zde děje, a opět se rozhodl zakročit.

Bez váhání pozval paní Hátu a Vlastu do Husína. Zatím.

A až si pár dnů oddechnou, odveze je na Vyšehrad a promluví o jejich situaci s moudrou kněžnou Libuší. Nebo s ní paní Háta promluví sama...

3. KAPITOLA

Když husínský vladyka s paní Hátou a Vlastou projeli bránou hradiště, od obytného stavení se ozval nadšený výkřik. Potom se ode dveří odlepila drobná dívčí postavička a rozběhla se přichozím vstříc.

„Otče! Otče!“ vykřikovala a přitom se smála od ucha k uchu. „Konečně ses vrátil! Kdes byl tak dlouho? Stýskalo se mi!“

„Byl jsem na cestách, Katko.“ Vladyka seskočil z koně, sklonil se a políbil holčičku do vlasů, ona ho objala kolem krku a vyšplhala se mu do náruče.

„A přivezl jsi mi dárek?“

„Jak bych mohl zapomenout, že malá Kateřina z Husína má ráda dárky?“ smál se vladyka. „Ano, přivezl.“ Bradou ukázal směrem k Vlastě. „A ještě něco jsem ti přivezl. Kamarádku. Jmenuje se Vlasta.“

„Kamarádku?“ Katka si z výšky otcovy náruče změřila Vlastu od hlavy k patě. „Tak to je největší dárek, tatínku!“ vypískla, jako veverka sjela z otcovy náruče na zem a rozběhla se k Vlastě.

„Vítám tě!“ Prudce Vlastu objala, potom ji chytla za ruku a brebentila dál:

„Pojď! Ukážu ti, jak to u nás vypadá! Všechno ti ukážu! Chceš, Vlasto? Chceš? Vid, že chceš?“

„Chci,“ pípla Vlasta a v očích ji zaštíply slzy.

Měla pocit, že se ocitla v jiném světě. Neuvěřitelném světě. Nepochopitelném. Ve světě, kde se dcerám stýská po otci, kde otcové své dcery milují, kde jim vozí dárky...

Ochotně si nechala od Katky ukázat všechna zákoutí Husína a v příštích dnech zapadla do života v hradišti tak snadno, jako by tam bydlela odedávna.

Rychle přilnula k povídavé, roztomilé Katce a Kateřina z Husína zase k ní – staly se z nich přítelkyně na život a na smrt. Ale Vlasta měla ráda i Katčinu sestru Lenu, snad proto, že Lena skvěle ovládala lukostřelbu, a dívky spolu často střílely do terče.

Šťastné dny na Husíně skončily šťastnou novinou – vladyka oznámil, že Vlasta s paní Hátou pojedou s jeho rodinou na Vyšehrad...

4. KAPITOLA

V knížecím sídle se Vlastě opět otevřel nový svět. Obdivovala rozlehlé hradiště, které se rozkládalo na převysoké černé skále, strmě se tyčící nad nekonečně širokou řekou Vltavou.

Obdivovala velkou síň v hradišti, kde na stěnách visely kožešiny zvířat z dalekých krajin, kde prý věčně leží sníh a v zimě tam celou noc svítí bledé slunce. Kožešiny sem přivezli kupci z toho ledového kraje – a jednoho dne kucecká karavana ze zimní země dokonce opět přijela!

Byli to vysocí muži s modrýma očima a dlouhými zlatými vlasy, a doprovázeli je bojovníci ve zvláštní zbroji, kteří na cestách střežili kupcům vzácné zboží.

Dívky z těch mužů nemohly spustit oči – a Katčina sestra Lena se do urostlého velitele těch bojovníků zamilovala!

A co bylo ještě lepší – skončilo to svatbou! Snoubencům požehnala samotná kněžna Libuše – a pak Lena statečně, bez jediné slzičky lítosti odjízďděla kamsi do neznáma.

Vlasta a Katka byly pyšné, že patří ke svatebnímu veselí, a krásně si to užily. Tancovaly, zpívaly, a při loučení urostlý modrooký novomanžel každé daroval náhrdelník ze zvláštních žlutých kamínků, jimž se říkalo jantar.

To se dívkám moc hodilo; žlutým náhrdelníkem se ozdobily rády, vždyť tady u dvora nosil šperky každý.

Urozené ženy měly v propíchnutých uších krásné náušnice a na zápěstích náramky, muži zas nosili stříbrné záušnice a kožešinové pláště si spínali ozdobnými gombíky.

Katka s Vlastou se jim tedy konečně vyrovnaly – vlastně podle svého názoru měly ten nejvzácnější šperk, protože byl z takové úžasné dálky.

No, možná se nemohl srovnávat s knížecím diadémem, co nosila na tmavých kadeřích kněžna Libuše, ale Vlasta chápala, že nemůže mít všechno.

Už tak jí každý vyšehradský den přinášel spoustu nejruznějších radostí, a každý večer vždycky tu jednu stejnou – to když se dívala, jak maminka usedá k jednomu stolu s kněžnou a knížetem Přemyslem.

Paní Háta v prostředí knížecího dvora celá rozkvetla a Vlasta na ni byla strašně pyšná!

A také nesmírně ráda poslouchala maminčino vyprávění o tom, jak se kněžna Libuše zamilovala do Přemysla v době, kdy nebyl nic víc než obyčejný sedlák. Toho se Vlasta nikdy nenabažila, a tak paní Háta často začínala pořád ten stejný příběh o tom, jak se dva lidé potkali jenom náhodou, ale stačilo jim pár okamžiků na to, aby si uvědomili, že se narodili jeden pro druhého.

„Libuše tehdy ještě nebyla kněžnou,“ vykládala paní Háta, „a věděla, že by otec Krok její lásce nepřál. Měla strach nejen o to, že svého miláčka přestane vídat, bála se hlavně, že otec by byl schopen nejhoršího. Kdyby se o jejich vztahu dozvěděl, nechal by Přemysla zabít. Vždyť co znamenal život jednoho neurozeného chasníka, který si troufal zadívat se tak vysoko? Pro knížete Kroka nic, vůbec nic.“

„A tak se Libuše vídala s Přemyslem jenom tajně,“ doplnila obvykle Vlasta.

„Ano,“ kývla paní Háta a pokračovala:

„Roky plynuly jako voda a kněžna prožila s Přemyslem krásný čas, aniž by o tom někdo věděl. Jezdila za Přemyslem na svém běloušovi a vždy z Vyšehradu odjížděla se stejnou výmluvou – že potřebuje být chvíli sama. Nikdo se tomu nedivil, už jako dítě byla zvláštní a často vyhledávala samotu. A jako dívka se ze svých toulek vracela s rozjasněnou tváří, a když se jí sestry Kazi a Teta ptaly, proč tak září, odpovídala, že na těch samotářských toulkách přemítá... a že se jí zjevují obrazy o krásné budoucnosti.“

„Tím myslela, až se provdá za Přemysla, vid', maminko,“ vzdychala Vlasta.

„Já nevím, co tím myslela,“ usmívala se paní Háta. „Ale nepřerušuj mě pořád a poslouvej.“

Pak kníže Krok zemřel a Libuše se stala kněžnou.

„Musíš si vybrat manžela,“ naléhali na ni vladykové. Ale Libuše poznala, že kdekterý z nich doufá, že si vybere zrovna jeho, a s ním získá i knížecí stolec, a tak si netroufla přiznat, že už si manžela vyvolila.

„Dejte mi ještě čas,“ odpovídala proto pokaždé.

„Ach, Přemysle,“ vzlykala pak svému milému na rameni, „co mám dělat? Vladykové na mě pořád naléhají a bojím se, že jim brzy dojde trpělivost. A přitom vím, že nemyslí na mě, jde jim hlavně o knížecí korunu.“

„Dělej, co ti říká tvé srdce,“ usmál se na ni mladík.

„Srdce mi říká, ať si vezmu tebe. Ale cožpak to jde?“

„Jestli to opravdu chceš, určitě to jde,“ přitiskl ji Přemysl k sobě. „A já ti slibuju, že pokud se rozhodneš pro mě, budu ti dobrým manželem.“

Jistěže si Libuše chtěla vzít jen Přemysla, ale jak to provést?

Byla z té otázky tak usouzená, že při jednom slyšení, kdy měla rozsoudit dva vladyky, kteří se přeli o dědictví

po strýci, jí unikly jakési souvislosti. Tušila, že se jedná o něco důležitého, a proto nemohla vynést rozsudek. Namísto toho odložila soud na další den – jenomže v místnosti to začalo vřít. Rozsudek měl padnout, bylo jasné, kdo je v právu, jenom Libuše to nevěděla.

„To snad ne, má paní!“ zvolal jeden z vладыků, který se jejím rozhodnutím cítil poškozovaný.

„Řekla jsem, že soud odkládám,“ odpověděla kněžna pevně.

„A z jakého důvodu? Je přece jasné, že polnosti jsou mé! Vладыka Dětrich na ně nemá žádné právo. Přece jsem to prokázal! I mí sousedi ti tu svědčili!“

„Nechci být unáhlená, pane,“ řekla Libuše. „Nemám jasno, proto nebudu rozhodovat!“

„Nemáš jasno, protože jsi žena. Taháte do důležitých věcí city a já dobře vím, že jste si s Dětrichem hrávali, když jste byli dětmi,“ nedal se vладыka odbýt.

„O to přece vůbec nejde!“ zhrozila se Libuše. Nikdy nikomu nenadržovala, vždycky byla spravedlivá. „Ženy mají dobrý úsudek. Už častokrát jsem vám to dokázala.“

„Tak to dokaž i dnes!“

„Dnes už jsem se vyjádřila. Soud bude zase zítra!“

Jenže vладыka nepřestával naléhat a přidávali se k němu další a další. Vykřikovali, že dlouhé vlasy znamenají krátký rozum a že si nenechají vládnout od dívky. Hlasy začaly nabývat na síle a Libuše věděla, že musí něco udělat.

„Tak dost!“ zakřičela. „Soud rozhodne zítra, to už nezměním. Ale ptám se vás: změníte vy svůj názor na mě, když vám slíbím, že se do zítřejšího odpoledne vdám?““

5. KAPITOLA

„A co bylo pak?“ naléhala vždycky Vlasta, protože „Av tomhle úseku se maminka vždycky zastavila.

„Vždyť to přece víš!“

„Stejně mi to řekni,“ smála se Vlasta; historku o tom, jak Libuše přechytračila vladyky, milovala ze všeho nejvíc.

„Vladykové samozřejmě souhlasili,“ pokračovala paní Háta, „protože si mysleli, že kněžna si konečně vyvolila jednoho z nich. Jenomže ona prohlásila, že si mezi nimi nedokáže vybrat, neboť když dá jednomu přednost, ostatní by to mohli považovat za nespravedlivé. Oni dál naléhali, že někoho zvolit musí, ale ona byla neoblomná. Řekla však, že svůj slib dodrží, že si manžela vybere, ale chce hledat mezi všemi muži v knížectví, a to tak, že vladykové vyvedou jejího bělouše a až se kůň rozběhne do kraje, půjdou za ním, a kde se kůň zastaví, tam se poohlédnou po vhodném ženichovi pro ni, takže jí ho vlastně vyberou sami.“

„Bělouš šel najisto za Přemyslem, vid'?“ smála se Vlasta, až se za břicho popadala.

„Samozřejmě, jinou cestu ani neznal. Libuše na něm jezдила za Přemyslem celá léta,“ usmívala se paní Háta. Měla tenhle příběh taky moc ráda.

„A Přemysl zrovna oral, když k němu bělouš přiběhl...“
Vlasta zasněně přivřela oči.

„Ach, maminko, to je tak krásné. Že to kněžně vyšlo a mohla si vzít někoho, koho opravdu milovala. Že vladykové Přemysla přijali, a teď ho mají možná ještě radši než naši kněžnu Libuši.“

Paní Háta se trochu trpce usmála:

„Vida, ty sis toho všimla, holčičko?“

„Všimla... A proč to tak je?“

„Protože je muž,“ potřásla Háta hlavou.

„Myslíš, že se tohle někdy změní, maminko?“

„Co myslíš?“

„Budou muži někdy uznávat někoho, kdo vládne jenom rozumem a žádnou silou?“

„Ach, Vlasto. Přála bych si to, ale bojím se, že se to nikdy nestane.“

6. KAPITOLA

Dvůr si vyjel na lov. Mezi lovci byly i mladší ženy a dívky, ale starší ženy zůstaly doma

Na břehu Vltavy ve stínu vrb se sešly čtyři matrony.

Kněžna Libuše, její starší sestry Kazi a Teta a paní Háta z Blížejova.

Kazi se procházela a pátrala v trávě po bylinkách. Ráda je sušila a pak je drtila na léčivý prach nebo z nich vařila lektvary.

Ostatní tři ženy usedly na velké kameny u břehu. Služebné přinesly koš jídla a začaly je před urozené paní rozkládat.

Paní Háta si vybrala lososa pečeného v popelu a pak se tady, na břehu široké řeky při dobrém jídle poprvé kněžně Libuši upřímně svěřila, co všechno doma v Blížejově vytrpěla.

Mluvila o manželovi i o synovi.

„Chránili tě naši bohové, když jsi to všechno přežila ve zdraví,“ podotkla k tomu Teta. Ta se v bozích vyznala, i v jejich uctívání, a lidé ji považovali za kouzelnici.

„Dám ti umleté listy sušeného kozlíku. Přimícháš to synovi do jídla nebo pití,“ ozvala se Kazi. „Kozlíkový prach zkrotí jeho divokou povahu.“

„Dej pokoj, Kazi,“ okřikla ji Libuše. „Tohle je vážná věc a ty to chceš spravit svými prášky a lektvary?“

„Však ti jsou dobré, když tě rozbolí hlava z přílišného přemýšlení,“ odsekla Kazi, došla k Libuši a rozdurděně jí zamávala svazkem bylin před nosem.

I když se rozhovor odchýlil od věci tak závažné pro paní Hátu, ona se přesto usmála.

Vznešené sestry se popichují docela jako obyčejné ženy!

Cítila se s nimi dobře. Přijaly ji vlídně, na nic si před ní nehrály, kněžna Kazi dokonce umíchala mastičku pro Vlastu, aby zbavila její bledou pleť pih.

Paní Háta se na knížecím dvoře cítila jako vítaný host, ale nejen zde – jako vítaný host na tomto světě.

„Tvoje lektvary mi pomáhají, Kazi, to ti neupřu,“ řekla Libuše. „A pravda taky je, že mi hlava třeští často. Ale vraťme se k Hátinu neštěstí... Tvůj syn potřebuje přísně napomenout,“ upřela vážné oči na Hátu. „Pošlu za tebou do Blížejova svého posla a ten už neurvalého mládence srovná.“

„Děkuji, má paní,“ uklonila se Háta.

„Ale to není všechno,“ pokračovala Libuše. „Panovník se musí zastat vdov a sirotků. A tak se teď dohodneme, že já a kníže Přemysl se staneme poručníky tvé dcery Vlasty...“